

עטרת שלום

עלון שבועי טעי"י מוסדות קאמרון בארה"ק. רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
בנטיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פרשת וירא

בס"ד, עטי"ק פרשת וירא
י"ד חטון תשע"א - שנה ב' גליון מצב

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש

הרה"ג מוצי"ש ר"ת			
ירושלים	4:24	5:36	6:16
ביתר	4:24	5:36	6:17
בית שמש	4:23	5:35	6:15
בני ברק	4:38	5:37	6:12

נא לטמור על קדושת הגליון

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הכנסת אורחים, היינו שע"י מדת החסד בגי' שם ע"ב,
עי"ז תיקן ו"ה משמו יתברך וא' מכסא, ועי"ז היה יכול
לפרסם שמו יתברך בעולם.

וַיֵּרָא אֱלֹהֵי הוֹי"ה בְּאֵלֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח
הָאֵהָל כַּחַם הַיּוֹם (יח א).

אפשר לומר שזה ידוע שאברהם אבינו היה איש
החסד, שהיה מכנים אורחים בתוך ביתו, כמ"ש 'ויטע
אשל' (כא לג), ודורשים חז"ל (מדרש שוחר טוב תהלים
לו), שאברהם אבינו היה נותן לאורחים א'כילה ש'תיה
ל'ויה ר"ת אש"ל. וכן ידוע שאאע"ה גילה אלהותו
יתברך בעולם, שהשריש אמונה ויחודו יתברך בעולם,
כמ"ש שם 'ויקרא שם בשם הו"ה אל עולם' ופרש"י,
על ידי אותו אשל, נקרא שמו של הקב"ה אלוה לכל
העולם, לאחר שאוכלים ושותים, אמר להם ברכו למי
שאכלתם משלו, סבורים אתם שמשלי אכלתם, משל
מי שאמר והיה העולם אכלתם (סוטה י:).

וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וידוע דברי הזוה"ק (ח"א צח). שהם האבות אברהם יצחק ויעקב. היינו כמו שאמרנו ויר"א בגי' ג"פ חס"ד, שהג' חסדים אלו שהוריד אאע"ה הם נגד הג' אבות אברהם יצחק ויעקב שכל אחד מהם היה בהם מדת החסד, וכ"ז הוריד ל'וישתחו

וזה מה שמרמזו כאן התורה 'וירא אליו הו"ה' ויר"א
בגי' רי"ו עה"כ בגי' ג"פ חס"ד, וגם רי"ו בגי' גבור"ה,
היינו שאברהם אבינו המתיק את הגבורות ע"י
שהמשיך חסדים בעולם. ועי"ז המשיך אלהותו יתברך
בעולם ע"י מדתו מדת החסד, כמו שאמרנו בשם
רש"י ז"ל שע"י שהכנים אורחים היה מבקש מהם
לברך למי שאמר והיה העולם. 'באלוני ממרא' איל"ן
בגי' יחוד יאהדונה", היינו שאאע"ה השריש יחודו
יתברך אפילו לאנשים שהם בכחינת 'ממרא' שממרים
את הו"ה.

'והוא' נומריקון ו"ה א' (ו' השני הוא רק וא"ו
הניקוד), היינו שכל הכוח של אברהם אבינו שפרסם
אלהותו בעולם, היה ע"י שתיקן שם ו"ה משם הו"ה
וא' מכסא, כידוע ממעשה עמלק שמרמו להיצה"ר,
שפגם בו"ה משם הו"ה וא' מכסא.

וזה תיקן ע"י 'ישב פתח האהל' ופרש"י, לראות אם יש
עובר ושב ויכניסם בביתו. 'כחם היום' פירוש שהיה
יושב בגודל חמימות והתלהבות בתשוקה לקיים מצות

ליקוטי דיבורים

וַיֵּרָא אֱלֹהֵי הוֹי"ה בְּאֵלֵי מִמְרָא וְהוּא
יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כַּחַם הַיּוֹם (יח א).
אפשר לומר שכאן מדבר התורה
מגדולתו של אברהם אבינו ע"ה
שתיקן כל קומתו שהם הג' קוים חח"ן
בגי' דתי"ם, ע"י שהיה איש החסד
שהשפיע בעולם חסדים וטובות.
וזהו 'וירא' בגי' ג"פ חס"ד לרמוז
לתיקון הג' קוים, שאברהם אבינו
תיקן ע"י מדתו מדת החסד. ועי"ז
נעשה 'באלוני' יחוד הו"ה אדנ"י,
בגי' איל"ן. 'ממרא' בגי' רפ"א, היינו
שריפא ותיקן ע"י היחודים שעשה כל
הניצו"ק שנפלו בדברים גשמים
ובעמקי הקליפות בכחינת ממרא.
'והוא' שתיקן עי"ז ו"ה משם הו"ה
וא' דכסא, 'פתח האהל' בחינת
השכינה (זוה"ק ח"א קג), שהעלה
ניצוצי השכינה מכל הדברים
שבעולם, 'כחם היום' שעשה את כל
העבודה בהתלהבות ובחמימות
גדולה ועי"ז זכה להשראת השכינה.
ואז 'וישא עיניו וירא והנה שלשה
אנשים נצבים עליו' שראה שתיקן כל
הג' קוים חח"ת בשלימות.

(ליקוטי דיבורים תש"ע לפ"ק)

ארצה' למדת המלכות, כי ע"י שממשיכים החסדים
למלכות נתקן העולם בכ"א.

(נאמרו בס"ש תשס"ט לפ"ק)

דברי תורה מרבתינו זי"ע

אלד ואני זקנתי' שאמרה שרה וכי חלילה אין יכולת בידו יתברך שאהיה אוליד אף שאני זקנתי, ולמה החזיר אותי לימי נעורים ואברהם עומד בזקנתו, א"כ מוכרח שיהיה הבן מכח שלי ויהיה מסיטרא דנוקבא, ומענתה היה שאם היו שניהם במדרגה וענין אחד יהיה הבן מסיטרא דאברהם, או שהיה לו להחזיר גם לאברהם לימי נעוריו, או שיולידו שניהם והם בזקנתם. ולזה השיב הש"י 'היפלא מהשם דבר' כי באמת צריך להיות יצחק מסיטרא דנוקבא לצורך עקידה ולכמה דברים נעלמים, וסיבות כל הסיבות יסבב שיהיה לו חיים, ולזה לא נתכסה חלילה כלל מאת הש"י כי באמת 'ולשרה בן' והוא מפלאי השגחה. ולזה 'ותכחש שרה' נחשב לה כחוש אף שאמרה אמת 'לאמר' שאמירה היתה 'לא צחקתי כי יראה' שהיתה מתיירת שיהיה הבן מסיטרא דרי"ו בגי' נבור"ה מספר 'יראה' ולא מסיטרא דע"ב ולא יהיה לו חיות. ולזה יש ג"כ הפסק בין 'כי יראה' כי הוא ענין בפני עצמו, שאמרה מה שאמרה כי כך היה הדבר, והפסק מפרש שורש הענין, ומענתה היה 'יראה' שיהיה מצד נוקבא. 'ויאמר' הקב"ה מה שאמר איזה ענין הנעלם על מה עשה הקב"ה ככה שיהיה מסיטרא דנוקבא, ולזה יש פסיק בין 'ויאמר לא' כי אמירה היה ענין נעלם תשובה על דבריה. ואעפ"כ נחשב לה לשחוק שלא האמינה, והרהרה אחר מעשה הש"י, ולזה לא כך 'כי צחקת'. ועיין בליקוטי תורה בדברי מרן דברים מתוקים.

נוקבא. 'ויאמר' הקב"ה מה שאמר איזה ענין

הנעלם על מה עשה הקב"ה ככה שיהיה מסיטרא דנוקבא, ולזה יש פסיק בין 'ויאמר לא' כי אמירה היה ענין נעלם תשובה על דבריה. ואעפ"כ נחשב לה לשחוק שלא האמינה, והרהרה אחר מעשה הש"י, ולזה לא כך 'כי צחקת'. ועיין בליקוטי תורה בדברי מרן דברים מתוקים.

(היכל הברכה/ מרבינו יצחק אייזיק מאמרא)

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם הִנֵּה אֲרֵצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שֵׁב (כ טו).

רצה לומר שמעתי מאמו"ר מובהק איש

אלהים קדוש יאמר לו מו"ה יצחק אייזיק יהודה יחיאל זלה"ה, שבעיר בראד היה בית הכנסת אחד שלא היה פסיק פיהם של אנשי בית הכנסת מגורסא אפילו רגע לא נפסק מלמוד בתורה הקדושה, וכך עשו ביניהם, כשזה לומד חבירו מותר לו לישן וכן כולם, ובביהכ"ג הזה היה השכינה הקדושה שרויה שם, וזאת לא ידע אלא רבינו מרן הבעש"ט זלה"ה, לזה היה שולח להם בכל שנה ושנה אדום זהב אחד על תיקון לביהכ"ג הזה. לימים באו כמה רשעים חצופים עזי פנים שבעיר ובמלווה וישלחו החברייה קדישא ממקום הזה, ואז אמר מרן הבעש"ט זלה"ה שהשכינה הקדושה מקוננת שאין לה מקום לשרות שם, ותיכף ומיד יצא כרוז מאת הקב"ה בזה הלשון, אל תדאג ח"ו כי יש לי בן יחיד בעולם העשיה הזה, הנקרא בפי כל רבי איצקיל דראב"ש, שם תשרה כל ימי חייו, כל זה שמע אממו"ר זלה"ה מתלמידי בעש"ט זלה"ה ששמעו מרבים. נמצא שזאת מרמוז ג"כ בפסוק הזה, והוא 'ויאמר אבימלך' הקב"ה אבי מלך, לאברהם שהיה אז בבחינת בן יחיד להקב"ה כנודע, 'הנה ארצו' השכינה הקדושה 'לפניך' שבך תשרה השכינה הקדושה כל ימי חיך, וקודם פטירתך 'בטוב בעיניך' שאתה יודע שהוא צדיק גמור, או 'שב' בצדיק הזה ג"כ שיהיה אחרך, והוא יצחק בנו שכתוב בו 'שוב אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן' והוא 'שב' והבן.

(בן ביתי' מרבינו אליעזר צבי מאמרא)

וַיֹּאמֶר אֵל תִּשְׁלַח יְדְךָ אֶל הַנְּעִר וְאֶל תַּעֲשֵׂ לֹא מְאוּמָה וְגו' (כב יב).

ועוד הפלגה גדולה של אברהם אבינו ע"ה, שאהבתו להשם יותר מאהבתו על בנו, ראינו במעשה עקידה כאשר ביאר מהר"ם מינ"ץ בדרשותיו אך שש ועלו לעשות רצון קונו, והיה שמחת עשות רצון בוראו יותר משמחתו על בנו הוא, כי כשאחו הסכין לשחוט את בנו, שרתה אליו

יִקַּח נָא מַעֲט מִיָּמִים וְרַחֲצוּ רִגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֲנוּ תַּחַת הַעֵץ (יה ד).

אפשר לומר שאיתא בפרקי אבות (פ"א מט"ו) שמאי אומר, עשה תורתך קבע. שאדם הישראלי צריך ללמוד תורה תדיר, כדי שיעי"ו ידע איך לקיים התורה והמצוות. וזה 'יקח נא מעט מים' אין מים אלא תורה (בבא קמא פב.). 'ורחצו רגליכם' גימטריא תרי"ג, שע"י לימוד התורה ידע איך לקיים התרי"ג מצוות. 'והשענו תחת העץ' הידוע עץ החיים הנצחית. או יאמר בדרך אחרת, שידוע שכסף בעצמו לא טוב, רק שע"ז יש לו באפשרות לקיים מצות צדקה, סוכה נאה לולב נאה, ותפילין וכדומה, והנה 'רגליכם' מרמוז על הכסף, כמ"ש 'ואת כל היקום אשר ברגליהם' (דברים יא ו) ופרש"י זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. וזה 'יקח נא מעט מים' ואין מים אלא תורה (בבא קמא פב.). שע"י התורה וזכה 'ורחצו רגליכם' לרחוץ את רגליכם הכסף, שיהיה הכל בדרך המהרה לקיים אתם תורה ומצוות. 'והשענו תחת העץ' לעץ החיים, להביא כל הגשמיים לרוחניות לקדשה ולטהרה. כן ירחם עלינו השם יתברך.

(מעשה שלום/ מרבינו שלום מאמרא)

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אִשְׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵהָל (יה טו).

רצה לומר 'ויאמרו' בני ישראל החסידים הכשרים, 'אליו' אל הצדיק, 'איה' ר"ת א'הבה 'יראה' ה'כנעה, היאך נמצא אצל 'שרה אשתך' שהיא התפלה שלך כידוע א'דני ש'פתי ת'פתח ו'פי ר"ת אשתו. ר"ל שאנחנו רוצים ג"כ לדבק ולעבוד השי"ת בדביקות גדול בתפלה כמו רבינו הצדיק 'שרה' ש'ר' ה'תורה 'אשתך' תפלתך. והשיב להם הצדיק 'ויאמר הנה באהל' באהלה של תורה, אם תדבקו בלימוד התורה מתוך שלא לשמה בא בודאי לשמה. ואז כפי זיכך הגוף של

הגשם שלכם כך תשיגו ג"כ דביקות הבורא בתפלה ג"כ. ועוד אמר הצדיק לבני ישראל המסתופפים בצלו, 'ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך' שבאמת שבתורה לבד כמו שאמרתי לא יכול לדבוק כל כך בדביקות הבורא, אלא כשיעשה תשובה שלימה על כל תנועה ותנועה שעשה שלא כהוגן והוא כל אחד לפי מדרגתו, והוא 'שוב אשוב' בתשובה שלימה 'אליך' דייקא עד שורשך שפגמת, 'כעת חיה' היינו בעת שאתה חי בתשווקה באהבה במוחין קדושים, אז אתה יכול לשפוך לבך לפני קונה הכל בלב שמח ג"כ, 'ואז והנה ב"ן' שתעלה מ"נ לגבי מלכות שמים.

(בן ביתי' מרבינו אליעזר צבי מאמרא)

וְתַכַּחֵשׁ שָׂרָה | לֵאמֹר לֹא צָחַקְתִּי בִּי | יִרְאֶה וַיֹּאמֶר | לֹא בִּי צָחַקְתָּ (יה טז).

הנה יש בין 'שרה לאמר' פסיק באמצע, וצריך ג"כ להפסיק מעט, כי האמירה היתה באמת, אלא אעפ"כ 'ותכחש', אמנם בדברי שרה לא היו מפורשין 'לאמר' על מה זה כחשה שרה להש"י, רק דרך סתם כחשה ואמרה, לא כך הוא דברי הש"י כמו שאתם סבורים בי שאני צחקתי בודאי, אלא יש בדבריו של הש"י איזה פנימיות. כי ענין מענת שרה היתה 'ותצחק שרה', ששחקה ושמחה, 'אחרי בלתי היתה לי עדנה' שנשתנה גופה וניתן לה עיקר מטרון ודם נדות וחזרה לימי נעוריה כדי להוליד את יצחק בדרך הטבעי. כדאיתא בירושלמי (פסחים פ"י הלכה ד"ה) וארכה את זרעו ואתן לו את יצחק (יהושע כד ג), 'ארכ' כתיב, אורב נתתי בורעו כדי להוליד את יצחק שהוא היצר הרע, כי עד הנה הוליד אברהם נשמות אלהות, ועכשיו ונתתי לו ארב שיוליד בדרך טבעי גוף קדוש. ושרה לא ידעה מזה, ולזה צחקה ואמרה 'היתה לי עדנה ואדני זקן' שאם כן יהיה הבן מסיטרא דילי סיטרא דנוקבא, ולא יהיה לו חיות באריכות ימים. 'ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקה לאמר' שאמירתה הוא 'האף אמנם

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב'
לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא ז"ע

דיני תפילין בפרטות. סימן כה

ט. {ו} בכל פעם שמניח תפילין אפילו הזיזם אדעתא להניחם תיכף צריך לברך, ולא יברך אלא ברכת להניח תפילין, אבל אם הפסיק הרבה או הלך לבית הכסא, מברך להניח ועל מצות:

זר זהב - {ו} בכל פעם. כך הוא עיקר הלכה אם סילק תפילין אדעתא להניחם מיד חוזר ומברך, כפסק מרן הב"י (בשו"ע סעי' יב)^א, וכפשוטו הגמרא (סוכה מו.)^ב, וכפסק כל הגאונים ראשונים ואחרונים וכמו שהכריע מרן הב"י (ד"ה וכל שעה), כי כך הוא הלכה ברורה, אבל לא יברך אלא אחת כפסק הב"י^ג. אבל אם הפסיק הרבה שגם רמ"א מודה שיברך^ד, יברך שתיים, וכך נהג מורי אבי הגאון מוהר"ר אלכסנדר וכן נהגו הרבה גדולי ישראל וגאוני ארץ שבזמנינו, וכן נהג הגר"א מווילנא^ה:

א. וז"ל השו"ע: אם מניח תפילין כמה פעמים ביום, צריך לברך עליהם בכל פעם, וכו'. הזיזם ממקומם אדעתא להחזירם מיד, צריך לברך. וכתב הרמ"א - ו"א שלא לברך (טור), והכי נהוג.

ב. וז"ל הגמ': תניא תפילין כל זמן שמניח מברך עליהן דברי רבי, וחכמים אומרים אינו מברך אלא שחירת בלבד. אתמר אביי אמר הלכתא כרבי, ורבא אמר הלכתא כרבנן, אמר רב מרי ברה דבת שמואל חזינא ליה לרבא דלא עביד כשמעתיא אלא מקדים וקאי ועייל לבית הכסא ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך, וכי אצטרין זימנא אחרינא עייל לבית הכסא ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך וכו', אמר מר זוטרא חזינא ליה לרב פפי דכל אימת דמנח תפילין מברך, רבנן דבי רב אשי כל אימת דמשמשי בהו מברכי. ע"ע בב"י ד"ה וכל שעה.

ג. שו"ע סעיף ה'. אעפ"י שפסק רבינו לעיל בסעיף ד' כהרמ"א דמברך בתחילת הנחתם שתיים להניח ועל מצות, אמנם הכא הואיל והאי פסק הוא להב"י ודלא כהרמ"א, לכן פסק רבינו כהב"י דמברך רק להניח.

ד. כמ"ש המ"א סק"ב וז"ל: אבל אם חולצן ליכנס לבית הכסא צריך לברך ל"ע, דהא אין רשאי לילך בהם לבית הכסא ואיחדי ליה. והוא הדין אם לא היה בדעתו להחזיר מיד צריך לברך ע"ש. וע"ע בב"י ד"ה ו"א שלא לברך.

ה. מעשה רב סימן כג. מובא בב"י ד"ה סוף ד"ה ו"א שלא לברך.

מעשה אבות

וַיֵּרָא אֱלֹהֵי הוֹי"ה פְּאֵלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כְּחֵם הַיּוֹם (יח א).

ביתו של רבינו הרה"ק רבי אייזיקל סאפרינער זצוק"ל, היה פתוח לעוברים ושבים ולא היה רבינו מסתפק בזה שהאכיל על שלחנו עניים שבאו אליו מעצמם, אלא שהכניס אורחים גם בעל כרחם. כי מלבד בית המזיגה החזיק בחכירה גם את מכס הדרך, כי רבינו היה נהנה מיגיע כפיו ולא רצה לקבל על עצמו עול רבנות. ועל פי דינא דמלכותא היתה זקוקה כל עגלה הרתומה לסוס או לכל בהמה שהיא שעברה דרך הכפר, לעמוד לפני חלון ביתו, ולשלם ליד הגובה שלו את המכס הקצוב. כרגיל באותם הימים, היתה הדרך חסומה בקורה לרוחבה. לאחר תשלום המכס לגובה שעמד בחלון הבית, וששם היה מונח הקצה האחד של הקורה סגור על מסגר, היו מסירים את המעצור, והנוסע היה עובר אז בעגלתו, וממשיך את דרכו הלאה. ואותו גובה יהודי כשר ונאמן, שישב ולמד משניות או אמר תהלים בין גברא לגברא, היה מצווה ועומד מאת רבינו, שמנוסע יהודי אין לו רשות לקבל את המכס, רק להכניסו אל ביתו פנימה, שישלם את המכס לידו עצמו. וכשהיה נוסע זה איש שאינו אמיד, לא לבד שפטר רבינו מן המכס בכלל, אלא הזקיקו לאכול על שלחנו חנם אין כסף, וכך היו עניים מצויים אצל שלחנו בכל עת ובכל שעה.

פעם אחת הלשינו מתחרים לפני אדון הכפר, שרבינו מפזר הרבה לצדקה, וזה סימן שבית המזיגה שהוא שכר ממנו בסכום מועט לשנה, הנהו מכרה זהב. כיון ששמע אדון הכפר זאת כעס וצוה לחבוש את סוסו, וירכב עד לפני ביתו של רבינו, קרא אותו החוצה ואמר לו כבעם: חשבתך לאדם הגון והנה רימיתני, בתוך לפי סכום כל כך מועט לעומת מכרה הזהב של בית המזיגה שלי. ביקשהו רבינו לסור אתו למחסן המשקאות אשר לו, ויפתח מגופת הבית יי"ש חוק מאד, ויתן בידו מורד החריפות, ויבקשהו למדוד חריפות המשקה, וימצאהו בעל 95 גרדים (מעלות) וכן בשני ובשלישי. הוסיף רבינו לכל הבית מדה של מים, ויבקשהו למדוד עוד פעם ושוב מצא אותה מדת חריפות. אמר לו רבינו: אדוני, רואה אתה כי כל זה שיש לי הוא רק מברכת ה' שנותן לי, ומוזה אני נותן לאחרים ולא משלך.

בית קאמרנא

המשך דברי תורה מרבנותינו ז"ע

פסיק המפסיק בין הו"ה ליראה, כלומר בא להורות שהרבה זמן צריך בר ישראל לעבוד את השי"ת עד שיזכה לראות השם הו"ה כ"ה אש שחורה על גבי לבנה, כדאיתא כיוצא בו בספר הקדוש נועם אלימלך (פ' וישלח) וז"ל: לב"ן הוא אותיות נב"ל דהיינו היצר הרע נקרא נבל כנודע, ואחר שיזכה האדם לעבוד בשני יצרים כאמור בכל לבבך בשני יצריך, אז היצר הרע נהפך מנבל לב"ן דהיינו לובן העליון (ע"ה ש"ו פ"א), ואימתי יזכה אדם לזה, העיקר הוא ע"י הכנעה שיחזיק עצמו בזה העולם כגור, וזהו (לקמן לב ה) 'עם לבן' פירוש שזכיתי שיהיה היצר הרע נהפך מנבל לב"ן, היתה הסיבה 'גרת' לשון גירות, דהיינו שהחזקתי עצמי כגור בהכנעה גדולה, ובכל זאת לא עלתה בידי בימים מועטים כי אם 'אחר עד עתה' פירש שאחרתי בעבודה הו"ה יום אחר יום ושנה אחר שנה. וזהו שבא להורות הפסיק שבין הו"ה ליראה, שזמן ארוך צריך לעשות תשובה שלימה באמת לבנו עד שיזכה ליראה את ה' הנכבד והגורא אש שחורה על גבי לבנה, וזהו שכל כך צריך בר ישראל לעשות תשובה באמת לבנו לפני אל עולם, עד אשר יאיר בכל העולמות שאפילו היצר הרע יסכים לזה, וזהו 'אשר יאמר היום הזה בהר' שהוא היצר הרע כדאמרו רז"ל (סוכה נב.) צדיקים נדמה להם כהר. וזהו שאפילו הוא יסכים שיתן לו מדרגה גדולה זו, ואח"כ 'הו"ה יראה' בבחינת אש שחורה על גבי אש לבנה.

(בן ביתי' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

<<<<

רוח נבואה לאמור 'אל תשלח ירך אל הנער', ונודע (שבת ל:) דאין השכינה שורה מתוך עצבות, א"כ ע"כ היה בשעת שליחת יד לשחיטה בשמחה גדולה שעושה רצון בוראו, יותר משמחה ששמח עם בנו יחידו אשר כמה געגועים גדולים גונע עד אשר ניתן לו עד אשר היה ראוי להשראת שכינה, עד כאן הבנתי מדרשות מהרמ"מ הנ"ל. וגם אחרי אשר אמר לו המלאך במלאכות השם 'אל תשלח ירך אל הנער' נודעו אותו הוקן שמא נמצא מום בקרבן, או שמא לא עשה בשלימות ומעשיו אינם נרצים לבורא, כדאמרו (סוכה כה:) על הגשמים בסוכה, משל לעבד שמוג כוס לרבו ושפך לו רבו קיתון על פניו, כלומר אי אפשר בשמושך ולשתי הכוונות האלו שהיה מתיירא, העצים בתפלה בשעת הקרבת האיל, יהי רצון שיהיה זה כאלו בני שחוט וכאלו בני נשרף, כמו שדרשו רז"ל במדרש (תנחומא שלח יד) והכל מאותו הכוונה לדעתי, כי בזולת למה היה לו לאלוץ עצמו שיהיה הדבר כאלו בנו נשחט, אלא מחמת כוונה הנ"ל.

(זכרון דברים' מרבינו אלכסנדר סענדר מקאמרנא)

וַיֵּקְרָא אֲבִרְהֵם שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא הוֹי"ה יִרְאָה אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר הוֹי"ה יִרְאָה (כב יד).

רצה לומר 'ויקרא אברהם שם המקום מקו"ם עולה' פעמים ה' פעמים ה' ו' פעמים ה' ה' פעמים ה', והו' 'ההוא' הידוע שם הו"ה. וכתוב כאן

הגה"ק רבי עמרם בן רבי משה נחום חסידא זצ"ל ט"ז חשוון תק"צ

תולדותיו

רבינו נולד בשנת תקי"ג לאביו רבי משה נחום אב"ד ואשאן ומלפנים אבד"ק טעלער ואשואר, חוטר מגוזע הקודש נוי"ג לרבי אדם בעש"ט והמהר"ל מפראג ובעל הצמח צדק והרבי רבי העשיל זכרוןם לברכה. וסיפור מפליא אודות לידת רבי עמרם מסופר, שנים רבות היו הוריו חשוכי בנים ותמיד התפללו שיתפקדו בזש"ק, פעם אחת נעצרה עגלה אחת על ידי ביתם ומשם ירד יהודי בעל צורה וביקש ליכנס בביתם להניח תפילין ר"ת לפני שתשקע החמה, רבי משה נחום הכניסו לביתו וקבלו בסבר פנים יפות ואף ערך לפניו השלחן לאכול ולסעוד את לבו, כשרך בירך ברכת המזון הגביה קולו ואמר הרחמן הוא יברך את הרב בעל הבית הזה ואת הרבנית בעלת הבית הזה אותם ואת ירעם, כשגמר לברך פנה אליו רבי משה נחום בעינים דומעות שעדיין לא נתברכו בזרע של קיימא ומה ראה להוסיף את זרעם, ויען לו העגלון הקדוש שמע נא שמשום סיבה כל שהיא לא נפקדת עד עתה בזרע של קיימא, והוא שממול פתח ביתך עומד מגדל ועליו שתי וערב והקב"ה רוצה שתפקד בזרע קודש ואין מן הראוי שהוולד שיוולד יראה השתי וערב, לכן איעצך שתעקור את ביתך למקום אחר מקום טהור, ומיד שעקר את ביתו נפקד בזרע קדוש ה"ה רבינו הגאון הקדוש רבי עמרם זצ"ל.

במעליו יתנכר נער

בוצין בוצין מקטפיה ידיע, כאשר בשנות נערו ניכרו עליו גינוני קדושה, פעם אחת בהיותו כבן שלש התעורר באמצע שנתו בבכיות נוראות, ניגש אליו אביו בחרדה לדעת על מה בוכה הנער, ויאמר לו שחלם לו ששכחו להכין לו לנטילת ידים שחרית ע"י המיטה וכן היה ומיד הכין לו אביו כלי עם נטילת ידים. פעם אחת בעת שהוריו נסעו מביתם ורבינו נשאר ללון בבית אחד מקרובי משפחתו והימים היו ימי קור וצינה, באמצע הלילה כיסו אחד מבני המשפחה אותו במעיל צמר שלא יתקרר, והילד בתוך השינה התחיל להזדעזע ולבעוט עד שנפל המעיל מעליו, וכסהו שוב ושוב חזר המחזה כבראשונה שבעט עד שנפל מעליו, וחוזר חלילה, הבוקר אור ושאלו הילד על מה לא רצה לשכב עם המעיל ויענה שאינו זוכר ששמוהו עליו ושזרקו, כשחזר אביו לביתו ויספרו לו המעשה פקד שיבדקו המעיל אם אין בו חשש שעטנז, יצאו ובדקו שהיה בו חשש שעטנז והיה לפלא שמן השמים רצו שלא יבוא לידי חטא ח"ו. ועוד מסופר עליו שבהיותו כבן שש נטפל עליו ערל אחד ולקח ממנו הטלית קטן ולא רצה לזוז ממקומו עד שיביאו לו

טלית קטן אחר, ואף פלט מפיו ואמר הלואי והגוי יבלע באדמה, לא עברו ימים מועטים והקול נשמע כי הגוי נפל לאחד מהבורות שבעיר, כשבאו לספר זאת לרבי עמרם לא נתפעל והגיב על זה הרי דבר זה מפורש שקרח שהיה מלגלג על מצות ציצית נענש שנבלע באדמה.

לאחר חג הסוכות שנת תקנ"ח בהיותו כבן שמונה שנים חזר מבית מלמדו בפנים בוכיות, וסיפר לאביו שרבו סיפר לפני התלמידים כי הגיעה הבשורה המעציבה מוילנא שבליטא שהגאון רבי אליהו מוילנא זצ"ל נסתלק לגנוי מרומים וחלל ריק נוצר בעולם הזה עם פטירתו, וישאל לו אביו מה בדעתך לעשות, וענה לו שבדעתו לקום כל יום שעה אחת וללמוד לפני התפילה כדי להשלים מה שנחסר בעולם, וקיים מה שקיבל וכל ימיו לא החסיר מללמוד שעה אחת בקביעות קודם התפילה. ועוד מסופר שפעם אמר המלמד שבכל דור יש ל"ו צדיקים נסתרים, ויענו כל התלמידים קול אחד שרוצים הם לזכות ולראות צדיק נסתר אחד, אך רבי עמרם אמר למלמד אני רוצה לעבוד ולזכות להיות אחד מן הלי"ו צדיקים.

בשנת תקס"ג בהגיעו לגיל המצות בא בבית האירוסין עם הרבנית בתו של הגאון רבי ישראל ברילל אבד"ק פלאטא, ביום שהגיע לשנת הי"ג התחתן רבנו וביום זה התחיל להניח גם טלית וגם תפילין.

בשדה הרבנות

שמו נתפרסם ונערך על כל יושבי הארץ, בשנת תקע"ג בהיותו רק כבן כ"ג שנים ערך לו החת"ס תשובה ארוכה בסוגיות הקשות בטומאה וטהרה, והרבה קהילות רצו שרבינו יבוא לכהן בהם, בשנת תקע"ד זכתה קהילת אירשא שיבוא לכהן שם לרב ואב"ד. בשנת תקי"פ נתמנה לרב ואב"ד בעיר הגדולה מאדע, ומיד בהגיעו שם נתחבב על כל בני העיר ותיקן תקנות חשובות לאנשי העיר, ואף הקים שם ישיבה לבחורי חמד והרבה מגדולי ישראל למדו בשיבתו, ביניהם ידוע הגאון רבי שמואל סלאנט גאב"ד ירושלים עיה"ק ועוד, והיה דורש דרשות ביומא דריגלי ומלהיב בני העיר לאביהן שבשמים. כמו"כ היה מסגף עצמו והיה מתענה משבת לשבת, והיה מקובל גדול ובקי בסידור הרש"ש שקיבל מרבו החת"ס.

מרא דארעא דישראל

בשנת תקפ"ו עזב רבינו את הגולה וישם לדרך פעמיו לעלות ולכונן עפר ארץ הקודש, ובדרך הלך לפרד מה'ישמח משה' רבה של אוהעל, וישבו שני הצדיקים יחדיו ושוחחו ביניהם בדברי תורה

הסתלקותו

בשנת תר"צ בהיותו אך כבן ארבעים שנה נתבקש לשיבה של מעלה, וכשעה אחת קודם הסתלקותו אמר שזכה לראות עתה את ה'אור הגנוז' ובירך בשם ומלכות המאיר לעבדיו מאור הגנוז מששת ימי בראשית, ויש אומרים שבירך שהטעמינו טעם עולם הבא. ביום ט"ז מר חשוון עלתה נשמתו השמימה ונקבר בבית החיים העתיק בצפת ע"י ציונו של האלשיך הקדוש, וקשר עליו מספד גדול רבו החתם סופר נדפס בדרשות החת"ס.

יחוס בית אבות

נכדו רבי משה נחום וואלענשטיין זצ"ל ראב"ד ירושלים, בנו רבי עמרם יוסף זצ"ל, חתנו רבי דוד שפירא זצ"ל בעל היבני ציון, חתנו רבי יהודה אריה דייטש זצ"ל, חתנו כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

שובע שמחות

<p>ברכת מזל טוב להר"ר בנימין זאב הכהן רפפורט הי"ו לרגל הולדת הבת</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר אריה לייב הכהן בלימז הי"ו לרגל הולדת הבן</p>
--	--